HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

ג) [מעילה יפ. ע"ש], ב) פסחים נז. יומא סו., ג) [פסחים נז.], ד) יומא סב. שבועות יב. [נקמן כב.], ה) [יומא סד.],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה למה לי וכו' מתניתין. נ"ב בדף יפ: (ב) ד"ה עבדה שנתה ואבדה וכו' תרעה הך דעבדה. נ"ב דבעלת מום מסאבא וקיימא כל"ל: (ג) ד"ה עבדה וכו' מום. נ"ב וכן פירש רש"י במתניתין בעמוד ב': (ד) ד"ה והאמר רבא וכו' לאו אמה אבודה ולר' דאמרינן אפילו: (ה) ד"ה אמר לך רבא ולאי היכא דאיכא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' מ"ע כו'. גירס"י הדדי אלא פליגא לה ריש"ל כו': [ב] שם אלא אמר רבא כו'. ושונה אבדה בתמיד משום דעבדה שנתה מיירי אפילו קודם לאבדה וכעל מום אמ"כ: [ג] רש"י ד"ה מ"ל כו'. עי' מוס': שקשו עליו ועוד קשה דא"כ הו"ל לתקשות על מתני' ועוד הל"ל על ר"ל. ול"נ דה"פ ד"ל כעבדה כו' ס' וגם לאבדה וקמני דמתה אפי' קודם כפרה. דקאמר וכשהוא מתכפר כו' ומתני' ואם עד אלא כו':

רבינו גרשום

לא נהנין בה מדרבנן: ולא מועלין בה מדאורייתא: אם עד שלא בפרו הבעלים. עיברה בתמורה או נמצאת ורוצין להתכפר בדמיהן אותה שעיברה שנתה תרעה עד שתסתאב ותימכר. ואותה שהיא בעלת מום תימכר לאלתר: ועושין תמורה. כיון דיש בה קדושת דמים ומועלין בה נמי: מ"מ לא תני לה כולה מתניתין בהדדי. לכולה חמש חטאות המיתות בהדי אלא פליג ותני לה לחלק לחוד דיומתו ולתרי לחוד: משום דרישא הני תלת קמאי פסיקא ליה דבין לאחר כפרה מיתות: פיסא לא פסיקא ליה. דהא לפני כפרה ירעו: ומאי טעמא תני לה בתמורה. דקאמר ועושין תמורה והדר תני מועלין בה משום אגב דקאי בתמורה ואיידי דתנא תמורה תני ומועלין בה והתם במס' מעילה איכא פירקא דמתחיל נמי ולד חטאת כו': ואיידי דהתם תני מעילה תנא נמי התם דתמורה: חטאת שעיברה שנתה. אע"ג דקיימא בעזרה: רואין אותה כאילו עומדת בבית הקברות. מה התם לא מצי כהן אזיל לאיתויי אף הכא נמי לא חזיא להקרבה אלא תרעה: אם משכיפרו הבעלים תמות. משמע דקאמר נמי אשעיברה שנתה: אי הכי אימא פיסא כו'. [אבר לך ריש לקיש כי קתני תמורה אאבדה ונמצא בעל מום ולא אעיברה שנתה:] ואי בעל מום. למה לי תרעה אלא אעיברה שנתה קאמר תרעה מדהא קא מיירי בעיברה שנתה אף משכיפרו בעלים תמות נמי מיירי בעיברה שנתה ורקשיא לריש לקיש: אמר רבה הני תני כי אם עיברה שנתה או אבדה ונמצא בעל מום עובר (או אבדה) ושאבדה ונמצאת בעלת מום קבוע אם משכיפרו בעלים תמות. דהכא איכא תרתי לרישא דאבדה ונמצ' בעל מום הלכך תמות ולא קשיא סיפא נמי דכולה בחדא (אירע) (איידי ואיהיא ואיהי): תרעה עד שתסתאב. במום קבוע: דא"כ. דבבעלת מום עובר קא מיירי אמאי קתני תרעה ישמור עד שיעשה מום קבוע (איידי) בעי למיתנא: ועוד. כיון דההיא שעיברה שנתה אם משכיפרו הבעלים לא תמות אא"כ אבדה ונמצאת בעלת מום לחוד למאי הלכתא קתני לה א"כ (לעיברה) דעברה שנתה. ל"א ותוב כי קתני תמות אאבדה ונמצאת בעלת מום ולא אאעיברה שנתה א"כ למה תנייה לעיברה שנתה בין הני דמתניתין אלא אמר רבא הכי קתני (הכי נמי) שעיברה שנתה ואבדה וכן נמי ההיא דאבדה ונמצ' בעל מום אם משכיפרו הבעלים תמות משום דאית בכל חדא תרתי לריעותא ולא קשיא לריש לקיש והאי דקתני אי עד שלא כיפרו תרעה אעיברה שנתה לחוד קאי ולא אאבדה ונמצא בעל מום: ומי אמר רבא הכי. דשעיברה שנתה ואבדה דמשום הכי תמות משום דאבדה: והאמר רבא אבודה ל"ל ונמצא בשחרית לא שמה אבה. דלא מיפסלה באבידה דלילה משום דלילה לאו זמן הקרבה וכן נמי כי אבדה לאחר שעיברה שנתה דלא חזיא להקרבה לא תיפסל בה אבידה: קסבר רבא לא דמיא דאבודה דלילה להכי לא שמה אבודה דאותה אבודה דלילה לא חזיא לא לקדושת הגוף ליקרב עצמה בלילה ולא לקדושת דמים למוכרה ולהביא אחרת תחתיה בלילה אבל שעיברה שנתה ואבדה ונמצא בה דלקדושת הגוף ליקרב עצמה דהא עיברה שנתה לא חזיא לקדושת דמים למוכרה ולהביא בדמיה אחרת חזיא וכיון דבשעת אבידה חזיא לקדושת דמים הלכך פסלה לה אבדה ותמות: תנן בבכורות יומא. מת אחד מן השעירים עד שלא הגרילו עליהן יביא אחד ומודיע לו ואם משהגרילו יביא שנים אחרים ויגרילו עליהן ויאמר אם שם מת זה שעלה עליו יתקיים תחתיו ואם של עזאזל מת כו'. עד והשני ירעה עד שיסתאב ויפלו דמיו לנדבה לפי שאין חטאת הציבור מתה. כדאמר לעיל בפ' יש בקרבנות: וא"ר יוחנן. התם בעלי חיים שהיו ראויין אלא אירע בעצמו פסול נידחין מהקרבה וכשהוא מתכפר בשני שבוגג שני מתכפר אלא מת אחד מהן ואידך קמא שמת חברו כיון דעבר זמנו דנתכפרו באחד הוה ליה כי עיברה שנתה: ושמעא דציבור דרועה הא דיחיד מתה. וקשיא לרבא דאמר שעיברה שנתה ואבדה אם נמצא עד שלא כיפרו הבעלים תרעה והא הכא דאיתיה להאי קמא דקאי עד שלא כיפרו הבעלים וטעמא דציבור הוא הא דיחיד מתה: אמר לך רבא הוויין לחור. הא משום הכי הוה מיית אי הוה דיחיד דדחוי הוא לגמרי מהקרבה: ואבודין לחור: דלא מסח דעתה מינייהו דסבר משתכחי (הילכת') [הלכך] ירעו: ל"א אלמא הואיל דאי דחיית לה כו'. כלישנא קמא לית בייניהו אלא שינוי לשון:

עין משפט
נר מצוה

ד א מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה ד:
ה ב מיי' פ"ד מהלכות פסה"מ הלכה ז:
ו ג מיי' שם הלכה ח וע"ש בכ"מ:
ז ד מיי' פ"ם מהלכות עבודת יום"כ הלכה טו:

מוסף רש"י

לא נהנין. מהם לכתמילה הואיל וקדושין הוו ואם נהנין אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן ואינו משלם אלא קרן בלבד (מעילה יז).
ואם עד שלא כיפרו הבעלים. בתחתם ומצאו ורוצה להתכפר בדמי אותה שהיא בעלת מום הואיל ומסתאבת ויקיימה, תמכר לאלתר ויבא בדמיה תרעה אותה שעיברה שנתה תרעה עד שתסתאב דמי' מוגלין בה. הואיל וקדושה קדושת דמים (שם). רישא פסיקא ליה. לעולם יעומד, דתמי' הפלגה אינה לפלוגי ברישא, התם ליכא למימר כיפרו ולא כיפרו, דולד חטאת ותמורת חטאת אינו נופייהו לא הוו חטאת, ותמורת אמנו בעלייהו אמו הא אמו להו בעלים, אבל בסיפא איכא לפלוגי (שם יא.).
דראין אותה. בכל מקום שהיא, כאילו עומדת בבית הקברות. שאין הכהן יכול ליקרב אליה, אבל לא ממטמאות המתות הוא אלא שהיה קריבה, הלכך רועה עד שיפול בה מום ותימכר (יומא סז. וכעי"ז פסחים צז.). ויפלו דמיה נדבה לשפורות שכתוב עליהן נדבה, ומקריבים בה אם המזבח, זה מדלכו' של יהודע הכהן במסכת תמורה (כב.): שכל מותר חטאת ואשם נקרן המזבח מוץ מחטאות מתות שאן הלכה למשה מסיני (פסחים שם).
אבידה דלילה. אבידת לילה והפרים אחת מתמיה בלילה ומצאת לאור הבוקר, לא שמה אבידה. אפילו לרבי (קקמן ע"ב) לאו למיתה אלא אלא לרעיה הואיל ולילה לאו שעת הקרבה היא (פסחים שם). השני ירעה עד שיסתאב. במסכת יומא (סב.) גבי שני שעירי יום"כ שמת אחד מהם והוקרבו הני שעירים אחרים ומצאתו שנים בשם, אחד מוגז ראשון ואחד מוגז שני, אחד יקרב לשעיר המעשה בפנים והשני ירעה ויפלו דמיו לנדבה, (שבועות יב. וכעי"ז יומא שם) וכן שם בל שם מת והרי יש כאן שנים לעזאזל, אחד יתמלא והשני ירעה (יומא שם). שאין חטאת הציבור מתה. דכי נמיר מתמ חטאת כיחיד נמיר, ועשמא מפרש בהוריות (ו.). ובמתורה (טו.) מה מליגו ולד חטאת ותמורת חטאת ותמות אמנו בעליה שלא המנלת בלבנון, אף חטאת שכפרו בעליה, ואע"פ שאפשר לרוות בלבנון לא נאמרה אלא כיחיד (יומא שם).

שינויי נוסחאות

ל) לה בולהו נגי הדדי אלא פליג להו ריש"ל (ש"ס) כ) ולמה לי (ש"ס) ג) גי' ר"ק ואיידי דתנא נגי תמורה מעילה תנא נמי נגי מעילה תמורה. ד) נגי מעילה תנא (ש"ס) ה) תמורה. גירסת ר"י ומאי דעשמא תני לה בתמורה והכי תני לה בתמעילה משום דקאי בתמורה קא מגיל תמורה ואיידי דתני תמורה תני נמי מעילה וכי קאים בתמעילה תני נמי מעילה וכי תני תמורה תני נמי מעילה ואיידי דתני מעילה תני נמי תמורה (ש"ס) ו) כאילו היא עומדת. עי' בהשמטות בסוף המסכת (ש"ס) ז) תנן ושעיבדה שנתה ושאבד' ונמצאת בעלת מום אם כיפרו בעלים תמות מיומתן דר"ל כי' כי קתני תמות אאבדה כו' (ש"ס) ח) מום אי הכי' הא דאמר עמתן (ש"ס) ט) קתמר או שאבדה (ש"ס) י) קתני. ל"ל ותוב כי קתני תמות אל אבודה ונמצאת בעלת מום הכיא מאי אי הכי [מה דתנן] כיני הני שעבדה שנתה למה לי למתניתא אלא אמר רבא הכי, ומתכר (ש"ס) יא) ולרון לעיבדה שנתה וצריך למיתני אבדה גבי בע"מ דלא. ותיכת אם נמתקן (ש"ס) יב) (צ"ק) יג) דלא תנא אבדה גבי. עי' גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת (ש"ס) יד) לדמי חזיא. עי' גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת (ש"ס) טו) לפי שאין חטאת בלבד מתה ל"ל (יעב"ץ) טז) דמיין לחוד ואבודין לחוד. עי' גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת (ש"ס) יז) מועלין מדאורייתא לאם (ש"ס) יח) ר"ל בחתם ותרעה קאי אעבדה דוקא דאי אאבדה ונמצאת בעלת מום הא מתפלגי וכו' (ש"ס) יט) אחרת. דיכון דלא כפרו בה בעלים תמות מיומתן דר"ל כי' כי קתני תמות אאבדה כו' (ש"ס) כא) לה לחכי בתרי (ש"ס) כב) קמקלי לב' בתלאי (ש"ס) כג) דיעת הס"ל ומה"ל אלא אמר רבא. ודאי מתני' דקתני דמתה אעבדה שנתה קאי ולא קשיא לר"ל דהכי קתני הס"ל ומה"ל עבדה (ש"ס) כד) ואבדה דאיכא תרתי לריעותא ונמצאת בעלת מום הא רצו הבעלים להתכפר בה וכיפרו (ש"ס) כה) אבאחרת שלא רצו להתכפר בהא דנמצאת מתה ואתרייהו קאי תרעה (ש"ס) כו) תמותה ואידך דנמצאת בעלת מום תימכר מיד וכי (ש"ס) כז) לאלתר בדמ"ל כמיב לקתרבה. ס"ל דאין בה סוס מום ולא חזיא לנמלאת אפי' (ש"ס) כח) אפילו אין בה מום כל ריעותא מתה כל"ל (רש"ש) כט) קודם האיבוד מסני (ש"ס) ל) אבודה ואפילו לרבי לאמר (ש"ס) לא) מיהני בה אבודה (ש"ס) לב) ולאי היכא דאיכא דיחוי (ש"ס) לג) ל"ל דתרתיצנא הנה"ס, וגי' ל"ק דכי תרתיצנא, וכל"ל ותרתיצנא לד) לא ולא יוסף (ש"ס) לה) לקתני דתרוצה עד שתסתאב משמע בין ע"י אותו מום אחר (ש"ס) לו) דתם הוא דאתנו לה אבודה מסוס וכו' (ל"ר נ"ר ע"ש) לז) כאן נמי מסמע כל"ל (מצ"ד) לח) ולאי קשה וכי מרתיצנא (ש"ס) מ) מסוס אבודה ונמצאת (ש"ס) מא) עיין רש"ק שהארוך ועי' בל"ק, מב) דדמיון כ"ס בד"ר.

שיטה מקובצת

ועוד שעיברה שנתה למאי (הל"בתא) קתני לה. כיון דלא קיימי על שום דינים שבמשנה שהרי אם כפרו אינה מתה ונושה תמורה ומועלין בה: אלא אמר רבא הכי קתני. גליון לא שייך למימר חסורי מחסרא לפי דאבדה בי מצעי בי מצעי בי קתני אבל ומצא בעל מום לא מצי למימר דקאי אתרוייהו דאי במום קבוע מאי תרעה ואי במום עובר ישמור מבעי ליה: ואי תנא נמי בעלת מום וכו'. עי' בהשמטות בסוף המסכת.

המסכת: רש"ר ד"ה כי קתני מתה וכו' בהדי הגך דמתות. גליון מצי למפרך א"כ עברה שנתה למאי תני לה כדפריך בסמוך: תום' ד"ה ישמור מבעי ליה וכו' ואלי תרתאא וחוויא להקרבה. ואפילו לרבי דאמר אף בנמצאת קודם כפרה מתה. דיינו כשנתכפר אחר מכאן אבל עד שלא נתכפר מתכפר ודאי באיזה שירצה: תום' ד"ה אמר לך רבא וכו' חזיא להקרבה דשאר קרבנות. עי' בהשמטות בסוף המסכת.

לא נהנין. מדרבנן: ולא מועלין. יז) דאם נהנו פטורין מקרבן מעילה דכיון דלא היא ולא דמיה קריבין אזלא קדושתה: ואם עד שלא כפרו הבעלים. אתרוייהו קאי כלומר כל זמן שלא כפרו הבעלים שלא רצה להתכפר בתחתם יח) תרעה עד שתסתאב. שעברה שנתה דוקא קאי דאי אאבדה ונמצאת בעלת מום הא מסאבא וקיימא ותימכר מיד ויבא בדמיה אחרת יט): ועושה תמורה. הואיל כ) ודמיה מתיירין ליקרב דהכי אמרינן בפרקין דלעיל (דף כ.) דדבר הרוצה להסתאב עושה תמורה: גמ' מאי טעמא לא אני להו כולהו בהדי הדדי. אלא לא פליגא לה כלומר מאי שנא דתני לה כא בתרי בבי ולא תנא כולהו ה' חטאות בימל אלא מפסיק בין ג' קמאי לג' וב' בתראי: רישא פסיקא ליה. דלעולם מתות ואפילו לא כיפרו הבעלים: למה לי למתני גבי מעילה. דכולה הך מתני' תניין גבי מעילה שיש שם פרק אחד שמתמיל ולד חטאת ותמורת חטאת וכולה מתניתין (א): אלילו היא עומדת בבית הקברות. כלומר כל מקום שהיא שם רואין אותה כאילו היא עומדת בבית הקברות שאין כהן יכול ליכנס אחריה ולשוחטה ורועה עד שתסתאב: תנן חטאת שעיברה שנתה או אבדה ונמצאת בעלת מום כו' שיובאה דר"ש בן לקיש. דפסיק ואמר רועה ומשמע אפילו כיפרו הבעלים: כי קתני מפה אאבדה ונמצאת בעלת מום. ולקמן פריך ג"כ עברה שנתה למאי הלכתא קתני לה בהדי הנך דמתות: אמר רבה הכי קאמר שעברה שנתה או אבדה ונמצאת בעלת מום עובר לאחר שכיפרו הבעלים מפה. ואפי' כיפרו הבעלים אחרי כן הואיל ואיכא תרתי לריעותא מתה ואעבדה שנתה לא קאי כלל: ואם עד שלא כיפרו הבעלים. כלומר שלא רצו להתכפר בתחתם תרעה כו'. והשתא ליכא למיפרך הא מסאבא וקיימא דאין בהמת קדשים נמכרת על מום עובר: ישמור מיבעי ליה. כלומר הואיל וכבר נפל בה מום עובר ישמור מיבעי ליה למיתני כלומר יתמין אולי יעשה מום זה קבוע: ועוד עברה שנתה למאי קתני לה. הואיל ולא עלה אליי שום דינא יא): עברה שנתה ואבדה. יב) ונמצאת תמימה וכיפרו הבעלים בתחתם או אבדה ונמצאת בעלת מום דאיכא תרתי לריעותא וכיפרו הבעלים בתחתם מתה קודם שכיפרו הבעלים יג) שאין רוצים להתכפר בתחתם תרעה הך דעברה (ג) שנתה ואבדה ונמצאת תמימה יד) וכי אר"ש בן לקיש דאפי' כיפרו הבעלים אחרי כן רועה בלא אבדה דחדא הוא דאיכא לריעותא: דמהניא בה אבידה. מועלת בה להביאה למיתה: משום דלא חזיא למילפה. יה) אפי' קודם אבידה דבא שנתה כתיב (במדבר טו) וחו עברה שנתה ופסול הגוף הוא: דאי נאלו מומא חזיא אימא. פסול חסרון בעלמא והואיל ונמצאת קודם כפרה הא מעיבה תרעה ולא מיתכני ליה אבידה למות: דלא חזיא להקרבה. כשום קרבנות וכל הך דבעיין תרתי לריעותא היינו כי נמצאת קודם כפרה שייה אבל נמצאת לאחר כפרה יט) אפילו אין שם ריעותא לאיבוד מתה (ג): ומי אמר רבא הכי. דנפסלה קודם ג) לאיבוד מהני לה איבוד למות: והאמר רבא אבודה נילה לאו שמה אבודה. אם אבדה בלילה ופרים אחרת תחתיה לאו שמה אבודה ורועה אם נתכפר בתחתה. וה"ג הואיל ועברה שנתה לא חזיא לאקרובי לא מיהני כא) שמה אבודה לאקרובי לא מיהני לא חזיא לאקרובי ולילה לא לאקרובי לא מיהני כב) ליקרב בשעת אבידתה דאין קרבן בלילה: לדמי חזיא. קודם שאבדה: תנן. במסכת יומא (דף סב.) גבי שעירי יום הכפורים מת אותו של עזאזל מביא שנים מן השוק ומגריל ומשלח האחד והשני ירעה עד שיסתאב: הא דיחיד. כי הא גוונא מתה: וא"ר יוחנן. במסכת יומא (דף סד.) בעלי חיים נדחין ונדחה שני שבוגג לאשון כשמת חבירו לעולם וכשהוא מתכפר בשני שבוגג שני וקמא הוי דחוי כאילו עברה שנתו. וקתני דטעמא דאינה מתה משום דחטאת לבור היא הא דיחיד מת ואע"ג דליכא שום אבידה מת משום דיחוי דקמא מאחר שנתכפר באחר אלמא תרתי לריעותא לא נעיגן וקשיא לרבה: [ג] אמר לך. רבא ולאי (ד) אלא דיחוי ונתכפר באחר מתה בלא שום אבידה ולר"ל ולאי תיקשי לב) וכדתריצנא לעיל עברה שנתה ואבדה לר"ל תריצנא ולאידי לא סבירא לי ואי משום אבדה ונמצאת בעלת מום קשיא לך אמאי נקט בעלת מום תמות משום אבדה לחודה הואיל ושוב נתכפר בתחתה לא קשיא דחויין לחוד ואבודין לחוד ואע"ג דאבדה בעינן ריעותא אחריתי. כך שמעתי: לא נהנין: גופא

בעלת מום דהשתא תמות אי הכי [מה דתנן] כיני הני שעבדה שנתה למה לי למתניתא אלא אמר רבא הכי, ומתכר (ש"ס) יא) ולרון לעיבדה שנתה וצריך למיתני אבדה גבי בע"מ דלא. ותיכת אם נמתקן (ש"ס) יב) (צ"ק) יג) דלא תנא אבדה גבי. עי' גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת (ש"ס) יד) לדמי חזיא. עי' גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת (ש"ס) טו) לפי שאין חטאת בלבד מתה ל"ל (יעב"ץ) טז) דמיין לחוד ואבודין לחוד. עי' גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת (ש"ס) יז) מועלין מדאורייתא לאם (ש"ס) יח) ר"ל בחתם ותרעה קאי אעבדה דוקא דאי אאבדה ונמצאת בעלת מום הא מתפלגי וכו' (ש"ס) יט) אחרת. דיכון דלא כפרו בה בעלים תמות מיומתן דר"ל כי' כי קתני תמות אאבדה כו' (ש"ס) כא) לה לחכי בתרי בבי לגמרי (ש"ס) כב) הואיל ודמיה קמיתיר (ש"ס) כג) קמקלי לב' בתלאי (ש"ס) כד) דיעת הס"ל ומה"ל אלא אמר רבא. ודאי מתני' דקתני דמתה אעבדה שנתה קאי ולא קשיא לר"ל דהכי קתני הס"ל ומה"ל עבדה (ש"ס) כה) ואבדה דאיכא תרתי לריעותא ונמצאת בעלת מום הא רצו הבעלים להתכפר בה וכיפרו (ש"ס) כו) תמותה ואידך דנמצאת בעלת מום תימכר מיד וכי (ש"ס) כז) לאלתר בדמ"ל כמיב לקתרבה. ס"ל דאין בה סוס מום ולא חזיא לנמלאת אפי' (ש"ס) כח) אפילו אין בה מום כל ריעותא מתה כל"ל (רש"ש) כט) קודם האיבוד מסני (ש"ס) ל) אבודה ואפילו לרבי לאמר (ש"ס) לא) מיהני בה אבודה (ש"ס) לב) ולאי היכא דאיכא דיחוי (ש"ס) לג) ל"ל דתרתיצנא הנה"ס, וגי' ל"ק דכי תרתיצנא, וכל"ל ותרתיצנא לד) לא ולא יוסף (ש"ס) לה) לקתני דתרוצה עד שתסתאב משמע בין ע"י אותו מום אחר (ש"ס) לו) דתם הוא דאתנו לה אבודה מסוס וכו' (ל"ר נ"ר ע"ש) לז) כאן נמי מסמע כל"ל (מצ"ד) לח) ולאי קשה וכי מרתיצנא (ש"ס) מ) מסוס אבודה ונמצאת (ש"ס) מא) עיין רש"ק שהארוך ועי' בל"ק, מב) דדמיון כ"ס בד"ר.

מתה: אמר לך רבא הוויין לחור. הא משום הכי הוה מיית אי הוה דיחוי דדחוי הוא לגמרי מהקרבה: ואבודין לחור: דלא מסח דעתה מינייהו דסבר משתכחי (הילכת') [הלכך] ירעו: ל"א אלמא הואיל דאי דחיית לה כו'. כלישנא קמא לית בייניהו אלא שינוי לשון: